

[Socialministeren.]

nødvendigheden af en bedre visitering. Jeg mener, at kommunerne er klar over dette, men jeg er også enig i, at når vi i næste folketingsamling skal revidere omsorgsloven, er ikke mindst spørgsmålet om den rigtige visitering noget helt centralt.

Grethe Philip: Jeg har været ganske klar over, at man ikke umiddelbart af amtslæge Lauritzens undersøgelse kunne se, hvorvidt reglerne om overenskomst var opfyldt som påbudt af loven, da en del af undersøgelsen ligger forud for det tidspunkt, hvor man krævede, at der skulle være oprettet overenskomst.

Jeg bemærker med glæde, at man nu fra ministeriets side vil foretage en undersøgelse. Jeg mener, det er helt påkrævet, da der stadig er forlydender om, at der findes tilfælde, hvor overenskomst skulle være indgået, men hvor den rent faktisk ikke er indgået; jeg forstår, at vi nu får et helt klart billede af det.

Men jeg ville meget gerne have, om socialministeren kunne give tilsagn om, at den redegørelse, amtslæge Lauritzen er kommet med, ikke alene nu giver anledning eller måske er medvirkende årsag til, at man foretager den undersøgelse, der er talt om her, men sandelig også giver anledning til, at man med amter og kommuner drøfter, hvordan de nu med omgående virkning kan sætte ind på at forbedre nogle af de helt urimelig dårlige forhold, der findes rundt omkring på nogle af plejehjemmene.

Socialministeren (Nathalie Lind): Vi har under socialministeriet et udvalg, hvor der også sidder kommunale repræsentanter, og hvor vi drøfter, hvad der kan gøres både med henblik på plejehjemssiden og med henblik på forebyggende foranstaltninger. Jeg skal gerne foranledige, at man i dette udvalg får en drøftelse. Får vi ikke dér et klart resultat, kan vi forhandle videre med de kommunale organisationer i øvrigt.

Jeg er enig i det principielle: at vi ikke skal have disse uacceptable forhold — hvis de foreligger — som fru Grethe Philip nævner her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Tastesen til socialministeren:

„Er ministeren indstillet på en hurtig hjælpeindsats over for de mange subsistensløse børn og unge fra hele landet, der i øjeblikket frister en kummerlig tilværelse i København?“

Skriftlig begrundelse.

Det må antages, at op imod 2.000 børn og unge i alderen fra 12 til 18 år lever under de dårligst tænkelige forhold i København samt i en del af vore største provinsbyer. De er uden fast bolig, uden kontakt med forældre og udsat for store fristelser, der klart ødelægger de pågældendes helbred.

Et meget stort antal af disse unge har ikke København som hjemstedskommune. De er kommet til København ikke alene fra hele Danmark, men også fra udlandet.

Det kan derfor ikke alene være et ansvar for Københavns kommune, men et ansvar, der er landspolitisk, at man fremkommer med tilbud om hjælp til de mange børn og unge, der befinder sig i en meget kritisk situation.

Tastesen: Der er meget, som tyder på, at vi ikke kan klare de sociale udfordringer, hverdagen stiller os over for. Børne- og ungdomsforsorgen er magtesløs over for de mange børn og unge, der bryder ud af systemet og vender ryggen til deres familiemiljø. Man er ikke i stand til at skaffe tilstrækkeligt med institutionspladser, og hvis de unge endelig kommer på institution, er man ikke i stand til at skabe et miljø, som de unge accepterer og synes om.

Hvad man end mener om Projekt Hus, så blev der her sat skarpt projektørlys på et gigantisk socialt problem, et socialt problem, som regeringen og folketinget må finde en løsning på. Det er udmærket, at kulturministeren nu er optaget af, hvordan Projekt Hus kan komme til at fungere igen efter sit formål, men efter min mening er det endnu vigtigere, at socialministeren prøver at finde løsninger på, hvordan man kommer de mange subsistensløse børn og unge til hjælp, som i øjeblikket frister en kummerlig tilværelse i fabrikken i Bådsmadsstræde, på Kofoeds Skole, i forladte saneringsejendomme og efter sigende også i trappeopgange og kældre.